

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.202/2012/18. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. március hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés bűntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 1.B.812/2011/16. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 4 (négy) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2012. március 28. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A vádlottat az Egri Törvényszék a 2012. március 28. napján kelt 1.B.812/2011/16. számú ítéletével a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés bűntettében mondta ki bűnösnek. Ezért őt 5 évi börtönre és mellékbüntetésül 5 évi közügyektől eltiltásra ítélte, mely büntetésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a járulékos kérdésekről is.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

A vádlott a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ebben állította, hogy a sértettet félreértésből bántalmazta az otthonában, de a bántalmazással nem okozott a részére súlyos sérülést. Állítása szerint ezt követően együtt mentek ki a temetőbe, ahol sajnálatos módon a sértett elesett. Ennek a temetőben történt eseménynek a bizonyítására indítványozta tanú1 megidézését, aki szemtanúja volt a felesége temetőben történő elesésének és megsérülésének. Írásbeli fellebbezéséhez csatolta a felesége - aki egyben az ügy sértettje - írásbeli

nyilatkozatát is. Ebben a sértett leírta az aznap történeteket, leírta, hogy a lakásban a vádlottal összeeszesztek, ott őt a vádlott bántalmazta, és miközben a bántalmazás elől menekült, a konyhában elesett és a hűtőláda oldalába megütötte a fejét. Később kibékültek, majd a temetőbe mentek fogadalmat tenni. Akkor azonban már rosszul érezte magát, és a temető kapujában el kezdett szédülni és hátra esett. A nyilatkozat szerint a vádlott a temetőben őt nem bántalmazta. A vádlott csatolta az írásbeli fellebbezéséhez tanú1 nyilatkozatát is, aki a nyilatkozatban rögzítettek szerint a vádbeli napon a temetőben volt, amikor látta, hogy a vádlott és a sértett együtt érkeztek a temetőbe, közöttük hangoskodás, illetve veszekedés ekkor nem volt, Akkor, amikor azonban indult hazafelé a temetőből látta, hogy a sértett magától hátra esett. A nyilatkozat tartalma szerint őt a vádlott ekkor nem bántalmazta. Csatolta a vádlott a közjegyző hitelesítő okiratát is, mely szerint a közjegyző igazolta, hogy a tanú1 által írt nyilatkozatot a tanú1 a közjegyző előtt írta alá.

A vádlott az írásbeli fellebbezésében másodlagosan a sokgyermekes családi állapotára, valamint a súlyos szívbeteg kislányára hivatkozott. Kérte figyelembe venni, hogy az élettársa egyedül a legbetegebb gyermek ápolását és a többi gyerek ellátását megoldani nem tudja, ezért ennek figyelembevételét kérte a bíróságtól. A fellebbezéséhez csatolta a tanú2 szívbetegségére vonatkozó orvosi dokumentációkat is.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 699/2012/5. számú átiratában a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket alaptalannak tartotta és indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Az átiratban kifejtett álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás részben megalapozatlan, mivel a Be. 351. § (2) bekezdés c) pontja alapján iratellenes. Így utalt arra, hogy a vádlott elzárás büntetésének a megkezdése tévesen lett az ítéletben feltüntetve, annak 2011-re történő helyesbítése indokolt. Ezen túlmenően a megállapított tényállást megalapozottnak, a vádlott bűnösségére vont következtetést okszerűnek, a cselekmény minősítését pedig törvényesnek értékelte. Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a vádlott javára és terhére szóló bűnösségi körülményeket és a kiszabott büntetés sem eltúlzottan súlyos, annak enyhítése nem indokolt.

A nyilvános ülésen a vádlott védője elsődlegesen a cselekmény minősítésének megváltoztatását indítványozta. Álláspontja szerint az eljárás során nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy az életveszélyes sérülés, valamint a vádlotti bántalmazás között az okozati összefüggés megállapítható. Hangsúlyozta, hogy a sértett vádlott általi a temetőben történő bántalmazása nem nyert bizonyítást. Erre figyelemmel pedig csak a testi sértés alapesetének megállapítása indokolt a vádlottal szemben.

A védő másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Ennek alátámasztásaként hivatkozott a vádlott 6 gyermekes családi állapotára és az egyik gyerek igen súlyos betegségére, és mindezekre figyelemmel a kiszabott büntetés jelentős enyhítésére tett indítványt.

A vádlott a másodfokú nyilvános ülésen a felszólalásában és az utolsó szó jogán is az életveszélyes sérülés okozását vitatta.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezés a kiszabott büntetés enyhítése tekintetében eredményesnek bizonyult.

A vádlott és védője által a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat hiánytalanul feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

Megállapítható, hogy a vádlott a másodfokú nyilvános ülésen - és korábban már a fellebbezésének írásbeli indoklásában is - indítványozta a tanú1 tanúkenti kihallgatását arra a tényre vonatkozóan, hogy ő a feleségét a temetőben már egyáltalán nem bántalmazta. A másodfokú bíróság ezt a bizonyítási indítványt elutasította. A nyomozóhatóság az ügy kapcsán ugyanis széles körű tanúkutatást folytatott, melynek során nem került a nyomozóhatóság látókörébe tanú1 (nyomozati iratok 35-39. oldal).

Az is megállapítható, hogy az elsőfokú eljárás során sem a vádlott sem a sértett nem hivatkozott erre a tanúra annak ellenére, hogy a vádlott már 2011. november 2-től szabadlábon volt.

A vádlott által csatolt nyilatkozat és közjegyzői hitelesítő okirat kapcsán megjegyzi, hogy a közjegyző nem tanú1 nyilatkozatának valóságtartalmát hitelesítette, hanem csak azt a tényt igazolta, hogy a tanú1 a nyilatkozatot előtte írta alá.

Az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomórészt megalapozottan állapította meg, azonban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján részben az iratok tartalmára, részben a vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozatára tekintettel azt a követőkkel kell kiegészíteni illetve pontosítani:

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 5. bekezdését akként helyesbíti, hogy a vádlott 2011. február 17. napján kezdte tölteni az elzárás büntetését.

A 3. oldal 6. bekezdésének 3. mondatát azzal pontosítja, hogy a nadrágszíjjal legalább 6 esetben, kis-közepes erővel ütötte meg a sértettet. (nyomozati iratok, igazságügyi orvos-szakértői vélemény 256. oldal és 16. számú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal).

Az elsőfokú ítélet 4. oldal 1. bekezdését a következők szerint pontosítja:

„ A test szerte ütni kezdte" mondatrészt kirekeszti és a helyére a következőket illeszti. A sértettet legalább két esetben közepes-nagy erővel megrúgta, melynek következtében a sértett ágyéki gerincének II. és IV. csigolyája eltörött, majd ezt követően legalább egy esetben közepes-nagy erővel, ököllel úgy ütötte meg a sértett fejének bal oldalát, hogy a sértett ettől az ütéstől az egyensúlyát veszítve a földre zuhant, és a fejét egy pontosan meg nem határozható aljzatba ütötte be (igazságügyi orvos-szakértői vélemény, nyomozati iratok 256. oldal, 16. tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal).

Az 5. oldal 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy maradandó fogyatékoság, súlyos egészségromlás nem alakult ki (16. tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldala, igazságügyi orvos-szakértők tárgyalási nyilatkozata).

E kiegészítésekkel és pontosításokkal a tényállás már hibamentes, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A bizonyítékok értékelése körében a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének - bár nem teljes körűen - de lényegében eleget tett. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokra alapította a tényállását, illetve megindokolta, hogy mely bizonyítékokat és miért vetett el.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 6., 7. és 8. oldal 1. bekezdésében igen részletesen elemezte a vádlott és a sértett nyomozás során tett és a tárgyaláson előadott különböző nyilatkozatait. Azokat egymással összevetve megállapítható, hogy a lakásban történt bántalmazást a vádlott az eljárás során nem vitatta, és ennek megtörténtét a sértett is megerősítette.

A sértett temetőben történő bántalmazásának tényét azonban a vádlott az eljárás során tagadta. A sértett a nyomozati nyilatkozatát, mely szerint a temetőben kapta azt az ütet, amelytől elesett és eszméletét is elvesztette (nyomozati iratok 449. oldal)- a tárgyaláson, igazodva az élettársa védekezéséhez visszavonta és olyan nyilatkozatot tett, hogy a temetőbe menet már a vádlottal kibékültek, és ott őt már egyáltalán nem bántotta az élettársa, hanem összeesett, a korábbi bántalmazások által elszenvedett sérülések következtében és ekkor ütötte be a fejét (16. tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal).

A többször módosított vádlotti és sértetti vallomásokkal szemben az elsőfokú bíróság helyesen alapozta a tényállását az objektív, természettudományos alapokon nyugvó igazságügyi orvos-szakértői véleményre, tanú4 és tanú3 tanúk nyilatkozatára. A vádlotti valamint a sértetti előadást csak annyiban és abban a részében fogadta el, amennyiben azokat nem cáfolták a fenti bizonyítékok.

Azt a tény, hogy a vádlott először a lakásban bántalmazta a sértettet, maga a sértetti vallomás, illetve az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette. Az erre vonatkozó ténymegállapításai

annyiban egészítendő ki, hogy az igazságügyi orvos-szakértői vélemény a sértett által ekkor elszenvedett ütések és rúgásokat kis-közepes erővel történt bántalmazásnak minősítette, a 6 darab csíkszerű bevérvés a szakértői álláspont szerint nadrágszíjjal történt ütestől keletkezett (igazságügyi orvos-szakértői vélemény, 16. tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal). Ezekkel a tényekkel tehát indokolt volt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás pontosítása.

A sértett által elszenvedett gerincsérülésekkel kapcsolatban a szakértő a tárgyaláson kifejtette, hogy azok közepes-nagy erejű tompa erőbehatás következményeként alakultak ki. A szakértő szerint keletkezhetnek 2 rb. rúgás, vagy 2rb. hanyatt esés következtében oly módon, hogy ezen testtájék kiálló felszínű tompa tárgyhoz ütődött. Miután a sértett úgy nyilatkozott a nyomozás során, hogy ütestől veszítette el az eszméletét, és azt is elmondta, hogy csak egyszer esett el, a másodfokú bíróság a gerincsérüléssel kapcsolatosan azt állapította meg, hogy az kétszeri rúgás során alakult ki.

Az orvos-szakértő nyilatkozata alapján az is megállapíthatóvá vált, hogy a gerincsérülés olyan fájdalommal jár, amely szükségszerűen mozgáskorlátozást, sántikálást eredményez. Tanú4 és tanú3 tanúk vallomása szerint azonban akkor amikor ők a sértettet látták, annak mozgását normálisnak ítélték meg, állításuk szerint a sértett nem imbolygott (nyomozati iratok 421, 429. oldal). A fenti bizonyítékok egybevetéséből pedig csak arra lehet következtetést levonni, hogy a vádlott a gerincsérülést a sértettnek a temetőben történő bántalmazásával - 2 rb. rúgással - okozta.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény szerint a szem körüli vérömleny, a traumás vizenyő és a bal oldali keményburok alatti vérömleny közepes-nagy, tompa erőbehatásra jöhetett létre. Azok keletkezhetnek öklütést követő elzuhanás, a fej, aljzathoz történő ütődése következtében egyaránt. A szakértői vélemény alapján az is megállapítható, hogy a pápaszem hematóma egy-két perc alatt kialakul, öklös ütése esetében pedig néhány perces időtartamon belül látható elváltozást hoz létre. (16. tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldala).

Tanú4 és tanú3 tanúk egybehangzó vallomása szerint azonban a sértetten sérülést egyáltalán nem észleltek, pedig tanú4 vallomása szerint a sértett még feléje is fordult, így arcát jól láthatta (nyomozati iratok 421. oldal, 429. oldal).

A fenti bizonyítékok alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a sértett a vádlottól a temetőben elszenvedett közepes-nagy erejű, fejre mért öklütés következtében esett el, és verte be a fejét egy pontosan meg nem határozható aljzatba. A fenti tényekkel tehát mindenképpen indokolt volt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítése.

A másodfokú bíróság által a fenti kiegészítések és pontosítások után helyesbített tényállás alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta a vádlott terhére rótt cselekményt.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményt törvényesen is minősítette azzal, hogy az elsőfokú bíróság a cselekményre vonatkozó jogi indokolással teljes egészében adós maradt.

Az irányadó tényállás alapján megállapítható, hogy a vádlott egyenes szándéka testi sértés okozására irányult. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy előre kellett látnia, hogy a mindössze 46 kg-os sértett, akit a lakásban már oly módon bántalmazott, hogy neki 8 napon túl gyógyuló sérüléseket is okozott, egy közepes-nagy erejű, fejre mért ökölütéstől az egyensúlyát veszítve elesik, akkor ennek következtében súlyosabb sérüléseket is elszenvedhet, azonban a vádlott könnyelműen bízott ennek elmaradásában.

Rögzíthető, hogy a vádlott magatartása indította el azt az okfolyamatot, amely a sértett fejének beütése és az ennek következtében előállt eredmény között megállapítható közvetlen ok-oksági összefüggés folytán a közvetett életveszélyes sérülés kialakulásához vezetett.

Az is megállapítható, hogy a vádlott a bántalmazást egyenes szándékkal követte el, míg az eredmény tekintetében a gondatlanság súlyosabb formája, a tudatos gondatlanság róható a terhére.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket többnyire helyesen sorolta fel, azonban annak kisebb mértékű pontosítása szükséges. További enyhítő körülményként kell értékelni a közvetett életveszélyes állapotot, ugyanakkor súlyosító körülményként a kitartó bántalmazási szándékot, az életveszélyes sérülésen túl okozott 8 napon belüli illetve 8 napon túl gyógyuló sérüléseket.

Az ekként pontosított enyhítő és súlyosító körülmények alapján különös tekintettel a sértett megbocsátására és a vádlott 6 kiskorú gyermekes állapotára figyelemmel a másodfokú bíróság lehetőséget látott a vádlottal szemben kiszabott büntetés tartamának rendelkező részben megjelölt mértékű enyhítésére, mivel álláspontja szerint ez a büntetés is megfelelően szolgálja a büntetési célokat. Megállapítható, hogy a vádlott a szabadságvesztés háromnegyed részének kitöltése után a Btk. 47. § (2) bekezdése alapján feltételes szabadságra bocsátható.

A Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése értelmében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámításáról.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdésekre vonatkozóan törvényesen rendelkezett.

Így összességében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben - a büntetést kiszabó részében - megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta

Budapest, 2013. év március hó 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

Erzsébet sk.

előadó bíró

Zólyominé

dr.

Törő

bíró

Az Egri Törvényszék 1.B.812/2011/16. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.202/2012/18. számú ítéletében írt változtatással 2013. március hó 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év március hó 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő